

Motto: „Mulțumesc lui Dumnezeu că am fost descărcat de această sarcină și responsabilitate pe care nu mai puteam să mi-o asum”. (Interviu acordat de Papa Benedict al XVI-lea în legătură cu renunțarea la pontificat și retragerea sa la o mănăstire în 2016, prilej cu care a fost întrebat dacă îi lipsește sarcina pontificală)

Papa Benedict al XVI-lea se pare că a fost victima unui complot din interiorul Curiei Romane care a vizat înlăturarea sa de la conducerea Bisericii Romano-Catolice și Vaticanului ca urmare a măsurilor luate de reformare a instituțiilor, combaterea corupției, abuzurilor și desfrâului înalților demnitari, dar și lipsa de rigoare morală în rândul seminariștilor, înclinați mai mult spre viața laică decât să-și dedice întreaga viață și trăire spirituală Domnului Nostru Iisus Hristos. Demisia sa pe motive de sănătate a fost acceptată de complotiști care au sperat că următorul Papă va fi mai ușor de manipulat și controlat. De asemenea, Papa Benedict al XVI-lea și-a atras și antipatia liderilor europeni neo-marxiști globaliști care încercau cu disperare să-i blocheze activitățile pastorale în rândul tineretului care trebuia convertit la ideologia woke, DEI, LGBTQ+.

În lucrarea sa „Lumiere du Monde”, sanctitatea sa propunea o nouă evanghelizare a Occidentului, arătând că există riscul ca laicizarea excesivă și Islamul european tot mai agresiv, să șteargă rădăcinile iudeo-creștine ale Europei, în jurul cărora s-a creat Europa națiunilor. Moștenirea sa a fost în mare parte preluată și continuată de Papa Francisc I, singurul Papă aparținând Ordinului Iezuit din istoria Bisericii Catolice, apreciat ca fiind „Papa inimilor noastre” sau „Papa săracilor și marginalizaților”, de aceea a fost iubit de credincioși și temut de Colegiul Cardinalilor și înalții demnitari ai Vaticanului deoarece, sub alura de bonomie și blândețe, se ascundea un caracter puternic care a reușit să-și impună o serie de reforme atât de ordin administrativ (a obligat membrii Colegiului Cardinalilor și înalții funcționari ai Vaticanului să plătească chirie pentru spațiile de locuit la nivelul prețurilor pieței),

a cerut anchete și investigații detaliate privind sursele de venit ale conducerii Bisericii și ale înalților funcționari ai Vaticanului și a nunțiilor papali trimiși în străinătate, a clarificat scandalurile financiare în care era implicată Banca Vaticanului și a impus un control riguros asupra cheltuielilor și investițiilor, a luat măsuri de pedepsire a prelaților implicați în tot felul de abuzuri și legături dubioase, a permis justiției civile să aplice legea infracțiunilor comise, inclusiv de către înalți prelați (o noutate, deoarece ceilalți papi nu aprobau trimiterea în judecată a celor care comiteau infracțiuni, ci erau supuși sancțiunilor justiției canonice sau se mușamalizau cazurile îndeosebi de pedofilie și corupție).

De-a lungul Pontificatului său, Papa Francisc I s-a confruntat cu ostilitatea inamicilor săi, îndeosebi catolicii conservatori americani care nu-l iubeau căci era considerat prea modern și prea de stânga, a dezvăluit ziaristul italian Gianluigi Nuzzi în cartea sa Ultima Judecată. De asemenea, Papa a surprins prin atitudinea sa modestă de renunțare la privilegiile funcției sale, preferând purtarea de haine modeste și fără bijuterii, pantofi ieftini (renunțând la renumiții pantofi roșii confecționați special pentru Papi, pantofi ponosiți cu care a și fost înmormântat) s-a mutat într-o garsonieră modestă, renunțând să folosească apartamentele luxoase destinate papei. Salariul său de peste 33.000 euro lunar, era destinat finanțării unor fundații caritabile și așezăminte sociale pentru migranți care prin Testament au fost încredințate spre gestionare de către sora sa. La moartea sa, alături de alte bunuri personale s-a găsit suma de 100\$.

Ca Papă aparținând Ordinului iezuit, s-a conformat pe deplin promisiunilor ordinului castitate, sărăcie, ascultare și supunere necondiționată față de Papa prin intermediul Superiorului General (el fiind Papa se bucura de sprijinul ordinului în toate acțiunile sale de curățare a putregaiului din interiorul Bisericii, dar și pentru coordonarea activităților informative a rețelei nunti apostolici răspândiți în toată lumea și a misionarilor).

Câteva informații despre istoricul și implicarea geopolitică a Ordinului Iezuit în timpul pontificatului Papei Francisc I

Sf. Ioan Scararul vorbind despre grăirea în deșert aprecia că: „este o irosire a celui mai de cinste dar pe care l-a dat omului Dumnezeu, darul cuvântului și prefacerea lui în prilej de păcătuire și pierzare.

„Înțelepciunea populară românească arată că: „vorba este de argint și tăcerea de aur”. Sanctitatea sa Papa Francisc I a preferat ca de-a lungul pontificatului său, să adopte rigoarea ordinului iezuit de a vorbi puțin dar transmitând mesaje puternice însoțite de o rugăciune în tăcere și umilință față de Domnul nostru Iisus Hristos, evitând discursuri laudative la adresa activității Bisericii Catolice, așa cum procedau predecesorii săi. Aparținând Ordinului Iezuit, suveranul pontif a rămas fidel promisiunilor de ascultare, castitate, sărăcie, menținând rigoarea și misiunile ordinului inclusiv în structurile de conducere administrativă și ecleziastă a Bisericii și administrării treburilor interne și externe ale Vaticanului.

Societatea lui Iisus, cum mai este numit acest ordin călugăresc al Bisericii Catolice, aflată în subordinea directă a Papei, a fost înființată la Roma de Ignatio de Loyola și recunoscută de Papa Paul III prin Bula „Regimini Militantis Ecclesiae”, la 27 septembrie 1540, conducerea executivă fiind încredințată Superiorului General, numit și „Papa Negru” pentru ținuta sa și a membrilor (neagră) care îi deosebește de celelalte ordine călugărești. După șocul Reformei Protestante, Ordinul Iezuit a primit misiunea de a fi promotorii contrareformei și de punere în aplicare a hotărârilor Conciliului de la Tridentin care a stabilit primenirea Bisericii Catolice.

Secolul al XVII-lea a cunoscut din plin amprenta măsurilor luate de iezuiți împotriva celor care aderau sau adăposteau reprezentanți ai Bisericii Reformate, calvine sau a altor secte creștine, fiind temuți de marii regatelor și împărățiilor și pentru implicarea ordinului în jocurile politice și comploturile care se urzeau în cancelariile occidentale, contribuind și influențând, de multe ori decisiv, luarea deciziilor, menținând, detronând sau propulsând la conducerea regatelor persoane loiale ordinului și Papei. Istoria cunoaște numeroase cazuri de implicare a Ordinului Iezuit în asasinat sau operațiuni de spionaj murdare în numele Papei și a lui Iisus Hristos.

Rolul Ordinului Iezuit a crescut pe parcursul secolelor când au primit sarcina ca misionarii să ducă cuvântul lui Hristos în cele mai îndepărtate colțuri ale planetei Asia, Africa, America Latină, Orientul Mijlociu, SUA, cu un interes aparte pentru convertirea la Biserica lui Hristos a Chinei și Coreei de Sud. Începând cu secolele XVIII-XIX, Ordinul Iezuit a fost interzis în Austria, Spania, Portugalia în baza deciziei Papei Clement al XIV-lea (1778), întrucât impuneau decizii peste capul bisericii naționale, dar și-au găsit adăpost și protecție în Prusia și Rusia Țaristă (sub împărăteasă Ecaterina).

După Pacea de la Viena (1815), Ordinul Iezuit a fost readus în viața religioasă și politică a vremii, devenind brațul înarmat, ideologic, politic și informativ al Papilor, dar sub ascultarea directă și controlul Superiorului General (Papa Negru).

Pentru a-și asigura influența și controlul evoluțiilor politico-religioase din țările aflate în atenție, ordinul a înființat școli, universități teologice, spitale, care au oferit educație și asistență medicală îndeosebi în mediile sărace și marginalizate social și cultural, în paralel cu formarea unei elite religioase și politice care să fie folosită ulterior pentru îndeplinirea misiunilor încredințate de Biserica Catolică. Sunt cunoscute o serie de personalități politice șefi de servicii de informații la nivel european și american care au beneficiat de pregătire în școli și universități iezuite unde se îmbină învățăturile teologice cu științele umaniste și reale, care au contribuit la crearea unei rețele globale iezuite menită să creioneze și să sprijine acțiunile Vaticanului de geopolitică și geostrategie la nivel planetar.

Se cuvine să menționăm aici că, Ordinul Iezuit prin structurile sale de spionaj și contraspionaj, a stabilit parteneriate cu marile agenții de informații din SUA, Israel, China, Coreea de Sud, UE, dar și cu cele din țările arabe și musulmane din Orientul Mijlociu Extins Africa și Asia. Misiunile Ordinului au în vedere cunoașterea și influențarea mișcărilor ideologice, religioase, economice, financiare și militare ale lumii contemporane, având o influență covârșitoare în orientările politicii externe și de stabilire a unor alianțe cu geometrie variabilă la nivel global.

Prin intermediul Ordinului Iezuit, Papa Paul al II-lea și în cooperare cu serviciile de informații americane, israeliene, sovietice și franceze, s-a implicat încă de la începutul pontificatului său, în finanțarea și coordonarea operațiunilor informative și militare de răsturnare a regimurilor comuniste din Europa Centrală și de Est, inclusiv în evenimentele sângeroase din decembrie 1989 din România. De asemenea, Ordinul Iezuit a fost folosit de Biserica Catolică în lansarea dialogului ecumenic și în negocieri de pace în diverse conflicte inter-etnice, religioase și pentru acapararea resurselor naturale atât în Europa, dar și pe alte continente, inclusiv în zilele noastre în războiul din Ucraina, având contacte discrete cu serviciile de informații ruse și ucrainene pentru găsirea de soluții care să fie remise decidenților politici pentru aplicare.

Testamentul Papei Francisc I

Încă din 2022, Papa și-a exprimat dorințele privind înmormântarea sa, ținând să precizeze: «Totdeauna am încredințat viața mea și pontificatul meu, Mamei Domnului nostru, Sfânta Maria. De aceea, cer ca rămășițele mele să se odihnească, așteptând învierea, în Bazilica papală a Sainte Marie-Majore. Cer ca mormântul meu să fie pregătit într-o nișă situată în lateral între Capela Pauluina și Capela Sforza a bazilicii sus-menționate.

Coșciugul să fie pus în mormânt, fără decorațiuni particulare și cu o singură inscripție - Franciscus". Papa a fost înmormântat în straie simple, fără podoabe, cu pantofii uzați cu care mergea zilnic, nu cum se obișnuia la ceilalți papi care au fost înmormântați în veșminte luxoase.

Situația Bisericii Catolice la încheierea pontificatului Papei Francisc I

În anul 2023, Anuarul Statistic Eclesiastic al Vaticanului, constata că „numărul catolicilor la nivel mondial a atins 1,4 miliarde de persoane, repartizat astfel: în Africa 20%, America 47,8% (din care 27,4% în America Latină), Asia 11% (India și Filipine 76,7% din catolicii sud-estului asiatic), Europa 20,4% (din care 39,6% din catolicii europeni sunt în Italia, Polonia și Spania), Oceania 11 milioane.

Episcopii catolici în lume în 2023 erau de 5.430 persoane. Media mondială a numărului de catolici/episcop a crescut la 259.000, în Africa la 355.000 și în America 334.000, iar în Oceania sunt

87.000 persoane/episcop. O problema geopolitică aflată pe agenda de lucru a Papei Francisc I, până în ultima sa clipă de viață a fost încercarea de influențare a părților din conflictul ucrainean de soluționare pe cale diplomatică și de atenuare a tensiunilor dintre Europa și SUA.

Pe patul de spital, Papa: „Mă rog în mod special pentru pace. De aici războiul pare încă mult mai absurd”. De asemenea, a adresat mesaje premierului israelian de a înceta războiul în Gaza și țările vecine, să permită ONU și altor organizații să poată transporta ajutoare constând în alimente, medicamente și apa populației palestiniene afectată de război, să pună capăt deportărilor care nu fac altceva decât să crească tensiunile și insecuritatea în zonă. Despre situația tensionată și confuză din Europa care a lansat programul „Rearm Europe”, Andreea Tornelli scria la 7 apr. 2025, „În acest moment, mărirea resurselor economice pentru armament, a redevenit un instrument al relațiilor între state, ceea ce arată că pacea nu este posibilă și realizabilă decât dacă ea se bazează pe un echilibru al posesiei lor.

Papa Francisc I, cu ocazia aniversării a 60 ani al „Pacem în Terris” și ea se aplică de asemenea la ceea ce trăiește astăzi Europa, în momentul în care președinta Comisiei Europene anunță un plan care va permite mobilizarea a 800 mld. euro pentru înarmarea Europei. Unicul plan adevărat, unicul apel realist lansat azi, în locul „Rearm Europe”, nu ar putea mai degrabă să fie „Peace for Europe?”.

Papa Leon XIV și poziția sa față de curentul trumpist

Alegerea unui Papă american a surprins pe toată lumea, dar nu se cunoaște un lucru esențial și anume că în 2023 a fost chemat la Roma de către Papa Francisc pentru a i se încredința conducerea puternicului Dicaster cu sarcina de a selecta episcopii din Africa, Asia, America Latină și Orientul Mijlociu, care ulterior au devenit viitorii cardinali, cei care au constituit majoritatea în Colegiul Cardinalilor electori care au ales noul Papă. Relația cardinalului Francois Prevost cu președintele Donald Trump încă din primul său mandat a fost tensionată, criticând politica sa antimigrație, arătând că expulzările masive de migranți cu situații juridice neclare, a devenit monedă curentă.

În National Catholic Reporter l-a criticat sever pe vice-președintele J.D.Vance, convertit la catolicism de șase ani, care declara la Fox News că «există un concept creștin potrivit căruia îți iubești mai întâi familia, apoi aproapele, apoi comunitatea, cetățenii și în ultima instanță dai prioritate restului lumii. O mare parte din extrema stângă a inversat complet această idee». El evoca astfel conceptul «ordo amoris» o ordine a iubirii pentru a justifica politica de imigrare a lui Donald Trump. Alegerea Papei Leon XIV nu s-a făcut fără incidente, Cardinalul Robert Sarah, despre care se discuta că întrunește toate calitățile pentru a deveni noul Papă, s-a adresat cardinalilor supărat: „Cardinalii nu dau Papei puterea cheilor, episcopii nu au această putere asupra cheilor, puterea aparține lui Crist, care a dat putere Omului de a fi episcopul Romei, ceea ce a sunat ca un tunet în mijlocul Vaticanului, cuvinte pronunțate de cel mai tăcut, respectuos și umil cardinal.

Cardinalul Sarah și-a încheiat discursul întărind spusele sale, afirmând ferm: „Cardinalii nu produc un Papă, ci puterea divină”. Au mai fost și alte voci, dar timide, care au acuzat de manipularea voturilor în conclav. Iată, că și în interiorul Conclavului cardinalilor se vorbește de o activitate intensă de lobby și de manipulare a voturilor așa cum se întâmplă și în politică în timpul alegerii unui șef de stat sau înalt demnitar.

Cu toate aceste întâmplări neplăcute, sub care și-a început pontificatul, Papa Leon XIV încă din primele sale intervenții publice a făcut referiri directe la oamenii săraci, la demnitatea umană fără tentă ideologică, însă reacția Bisericii Catolice americane nu a întârziat să-l eticheteze ca fiind „marxist ca și predecesorul său, Papa Francisc I, întrucât vorbește de Evanghelie, deci este periculos pentru că nu împinge dezbaterile liturgice spre politică care să susțină Administrația Trump”. Noul Papă a preferat să salute lumea în italiană și nu în engleză, pentru a transmite un mesaj de respect față de Italia pe teritoriul căreia funcționează Sfântul Scaun.

Spre deosebire de predecesorul său, Papa Leon XIV, preferă să vorbească prin gesturi, astfel vorbind despre Domnul nostru Iisus Hristos, a inclinat capul în semn de respect și smerenie, în contrast cu perioada când se recurgea la liturghie improvizată, noul Papă fiind extrem de riguros în a predica cuvântul Evangheliei așa cum este scris.

În încheiere, doresc să subliniez că, Papa Leon XIV va continua, cu ajustările de rigoare, pontificatul Papei Francisc I, prin continuarea dialogului ecumenic, promovarea apropierii de Bisericile Ortodoxe, inclusiv cu cea romana, va tempera pornirile președintelui Trump de încercare de subordonare a Bisericii Catolice și Vaticanului, se va concentra mai mult pentru protejarea creștinilor în fața persecuțiilor în țările conduse de regimuri islamice autoritare, va deschide în continuare brațele pentru a primi în rândurile Bisericii lui Hristos credincioși din toată lumea, se va implica prin diplomația Vaticanului în găsirea de soluții politice conflictelor care macină încrederea, pacea și prosperitatea popoarelor.

Să sperăm că, printre primele călătorii ce le va efectua în Pontificatul său, Papa să viziteze România, țărâm al credinței străbune, leagăn al civilizației europene și apărător statornic al Bisericii Creștine în fața Islamului asiatic. Să-i urăm Papei Leon XIV un Pontificat plin de roade duhovnicești pe care să le răspândească în Lumina Adevărului Unic, Iisus Hristos.

Gl. Bg. (rtr) Gheorghe Dragomir